LOVKYNĚ ČARODĚJCŮ

ZLODĚJKA VZPOMÍNEK

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

JODI LYNN ANDERSONOVÁ

bambook

bambook

LOVKYNĚ ČARODĚJCŮ

ZLODĚJKA VZPOMÍNEK

JODI LYNN ANDERSONOVÁ

Pro Harryho,
který mě zachránil už tolikrát,
že to ani nespočítám.

Tato kniha je beletristické dílo. Veškeré zmínky o historických událostech, skutečných osobách nebo místech jsou založeny pouze na literární fikci. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou výsledkem autorčiny představivosti a každá podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je zcela náhodná.

PROLOG

Na kamenném nádvoří na okraji lesa se kolem dvou oken Nemocnice svatého Ignáce vznáší duch se zářivýma červenýma očima a čeká, až se narodí dítě.

Za desítky let, co na tomto místě straší, už viděl všechno: návštěvníky i pacienty, kteří přicházeli i odcházeli, beznadějné případy i šťastlivce, kteří sem dorazili jen s nějakou maličkostí. Zářivýma očima sledoval dveře nemocnice v době míru i během strašlivých válečných období. Viděl víc právě narozených dětí, než by dokázal spočítat.

Když se tedy z okna porodnického oddělení ve vzdálené západní části nemocnice začne rozléhat křik a později úlevný smích a výkřiky docela jiného druhu, ví tento duch přesně, co to znamená: obzvlášť vzácnou událost, veliký zázrak. Ostatní duchové na nádvoří se věnují svým záležitostem jako obvykle, ale duch se zářivýma červenýma očima si to namíří k oknu, aby do něj nahlédl.

Jenže pak se stane něco, co nečekal. Něco, co za celé ty roky, kdy straší na kamenném nádvoří Nemocnice svatého Ignáce, nikdy nezažil.

Noc náhle utichne. I v lese se rozhostí ticho a temná obloha, na níž dnes není vidět měsíc, potemní ještě víc. Sova zahouká na hvězdy a pak zmlkne. Kočka si pohrává s komárem, pak ho prostě sežere a zděšeně uteče. Listy šepotají v poněkud nižší tónině než

dřív. Všichni duchové od Svatého Ignáce cítí, že padá tma, a protože znají znamení, kterými se ohlašují čarodějnice, prchají – prolétávají zdmi a mizí nocí do lesa. Všichni až na jednoho… který se ukryje… a dívá se.

Mezi stromy na okraji lesa se pomalu vynořují dvě ženy. První vypadá smutně a truchlivě – její tvář patří k těm, které si nezapamatujete – a rukama hmatá do vzduchu kolem sebe, jako by chtěla uchopit něco, co tam není. Za ní se třepotají podivné průsvitné můry a zvedají se mlhavé obláčky prachu, jako by právě vystoupila ze skříně plné starožitností. Ta druhá je mnohem děsivější – má prázdné modré oči se zorničkami malými jako špendlíkové hlavičky, obkroužené fialovými kruhy. Usmívá se hladovými ústy plnými ostrých zubů. Na krku má zavěšenou spoustu kapesních hodinek. Je jich tolik, že je ani nejde spočítat.

Zatímco ta smutná, skleslá čarodějnice zvedne zápěstí a propluje pomalu se otevírajícími dveřmi, které nyní zahaluje mlžný opar, modrooká čarodějnice čeká. I noc čeká. Čekají zvířata. Čeká vzduch. Sestry, lékaři, pacienti přicházející i odcházející – nikdo si nevšímá dvou čarodějnic, které jsou tu mezi nimi. Živí lidé k nim zůstávají slepí, stejně jako vždy jindy.

Nakonec se tiše objeví smutná čarodějnice, projde skrze dveře a tentokrát se jí pod pláštěm cosi vzdouvá.

„Hotovo?“ zeptá se druhá čarodějnice a ta první, s truchlivým vzezřením, pokorně přikývne.

„Očarovala jsem ji. Vzpomínky téhle Oaksové už patří mně,“ oznámí a z rukávu jí přitom vyletí pár můr. „Nebude si nic pamatovat – ani nás, ani naše tajemství, nevzpomene si na to, co viděla, *ani na sebe samotnou.“*

Druhá čarodějnice se na okamžik zamyslí a ústa přitom zkřiví do hořkého úšklebku. Pohlédne na strašidelné můry, které poletují kolem, a pak sklouzne pohledem na bouli pod šatem své společnice.

„A tohle?“ zeptá se.

„Na tohohle *si taky nikdo nevzpomene.“ Smutná čarodějnice mávne rukou, záhyby jejího pláště se rozevřou a odhalí dítě vznášející se před jejím břichem. Usměje se na něj. V jejím úsměvu je něco strašně tesklivého a zoufalého.*

„Zvláštní. Oaksovi mají vždycky holky,“ přemítá modrooká čarodějnice.

Tesklivá čarodějnice zjevně touží po dítěti. Zdá se, že je to ten typ čarodějnice, která touží po všem. „Můžu si ho nechat?“ zeptá se.

Modrooká čarodějnice si prsty přejede po kapesních hodinkách, které má pověšené kolem krku, a s odporem na dítě pohlédne. Pak mávne rukou a dítě se vznese do prostoru mezi nimi. Když na něj modrooká čarodějnice upře pohled, dítě se rozpláče.

„Z téhle rodiny už nic nechci. Poslední z nich půjde se mnou.“

„Co s ním uděláš?“ zeptá se smutná čarodějnice.

Druhá čarodějnice se usměje, její oči jsou stejně prázdné a bezedné jako plazí, a pak se zadívá směrem k moři, ačkoli to je příliš daleko, než aby ho bylo vidět. „Je noc jako stvořená pro sestup na mořské dno,“ odvětí a pohybem ruky přivolá dítě k sobě. Novorozenec vklouzne do záhybů jejího pláště a ten se kolem něj zavře, jako by to byl závěs.

Obě čarodějnice se na sebe významně podívají, jejich temná srdce bijí v pichlavém, nejistém rytmu. A pak se stejně rychle, jako se objevily, vytratí do lesa, ze kterého přišly.

Kromě stromů, kamenů, pavouků, cvrčků a koček je nikdo nevidí. Nikdo – s výjimkou jednoho zvědavého ducha se zářivýma červenýma očima a pruhem na krku.

Duchové mají nekonečně mnoho času, který mohou vyplnit povídáním: dlouhé noci si krátí příběhy, pověstmi a legendami. Ale protože ostatní utekli, o tomhle se později šeptat nebude – nikdo z duchů sedmého okrsku nebude vyprávět o tom, co se stalo.

Nikdo ani nešpitne o tom, že když dvě čarodějnice přišly do Nemocnice svatého Ignáce, aby si vyřídily staré účty, ukradly tam vzpomínky a prvorozené dítě ženy, která se jmenuje Annabelle Oaksová, a že ona je viděla přicházet… a měla jen kratičkou chvíli na to, aby své dítě ukryla. Nebude nikdo, kdo by odhalil osudovou chybu melancholické čarodějnice, která zaměnila jedno dítě za druhé (a to bylo klidné, jak se ukázalo – umělo se ovládat), a kvůli tomuto jejímu omylu bylo jedno nevinné dítě odsouzeno k záhubě a druhé zachráněno. O těchto věcech ví jen jeden duch, a ten o tom mluvit nebude, protože pro to má své důvody.

Cvrčci v trávě zatím mlčky naslouchají, ale pak se vrátí ke svému cvrkání. Z lesa začínají být slyšet obvyklé zvuky. Vše se stává minulostí.

A jeden neklidný, zlostný duch si svá tajemství nechává pro sebe. Prozatím.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA 1
ROSIE

Právě té noci, kdy spálím všechny příběhy, které jsem kdy napsala, vstoupí do mého života nebezpečí. Nebo se také dá říct, že začíná něco zcela odlišného od toho, co jsem znala dřív.

Na počátku toho všeho jsme já a Germ – jako obvykle. Sedíme spolu na dvorku a já jí čtu svůj nový příběh.

Je o ženě, která spí na hromadě bílého peří. I když se ji její dcera snaží všemi možnými způsoby probudit, žena spí tak hluboce, že se ani nepohne. Spí celé roky, jen spí a spí a spí.

Jednoho dne najde dcera krásné lesklé černé pírko, které je zahrabané hluboko mezi všemi bílými. Vytáhne to černé pírko a v tu chvíli se všechna pírka začnou třást a chvět. A dívka vidí, že to vůbec nebyla hromádka, ale že její matka spí na hřbetě obrovské opeřené šelmy, která ji zaklela a drží ji v zajetí.

Když se to zvíře pohne, dívčina matka se vzbudí. Sklouzne ze hřbetu šelmy a společně utečou do vzdálené vesnice na konci země. Bezpečně se tam ukryjí a žijí šťastně až do smrti.

Germ mlčky naslouchá a hledí na oceán, jehož vlny narážejí na skály daleko pod naším dvorkem. Přitáhne si kabát těsněji k tělu, aby zahnala chlad podzimního večera. Dnes vypadá

jinak – má tlusté černé oční linky. Působí to divně a Germ si to zjevně uvědomuje, protože si na ně pořád sahá a snaží se je prstem setřít. Chce vypadat starší, ale moc se jí to nedaří. Nevím, proč to dělá, protože oči má hezké i tak.

Když skončím a podívám se na Germ, vidím, že se mračí a tvar jejího obočí prozrazuje nejistotu. Vyznám se v jejích náladách a vím, co tohle znamená: váhá, zda má vyslovit, co si myslí.

„Tak co?" zeptám se. „Nelíbí se ti to?"

„Líbí," odpoví pomalu, protáhne se a pak se znovu nervózně uvelebí. (Germ nikdy nevypadá přirozeně, když sedí klidně.) Tváře jí trochu zrůžoví. „Já jen…" Podívá se na mě. Poškrábe si jizvu na ruce, kde jsme se – na mé přání – obě řízly, když jsme se v osmi letech rozhodly, že budeme pokrevními sestrami. Pihy v obličeji jí vystoupí jako vždycky, když se cítí trapně.

„Nemyslíš, že už jsme na takové příběhy moc staré?"

Polknu. „Na jaké příběhy?"

„No…" řekne Germ zamyšleně, „o tom, jak se máma probudila." Germ se zatváří docela bezmocně. „Na pohádky se šťastným koncem."

Podívám se dolů na papír, srdce mám až v krku, protože je to tak nečekané. Germ se moje příběhy vždycky líbily. Právě příběhům vděčíme za naše *seznámení*. A jaký smysl má psát příběh, když nemá šťastný konec?

„Myslím jenom…" Germ se začervená a její pihy znovu vystoupí. „Teď jsme v šesté třídě. Možná je načase začít víc přemýšlet o skutečném životě. Nechat už asi ty dětské věci za sebou."

Kdyby mi tohle řekl někdo jiný, nevěnovala bych tomu pozornost, ale Germ je moje nejlepší kamarádka. A má pravdu.

Najednou se přistihnu, že si nás dvě prohlížím – Germ s očními linkami a v kostkovaném kabátě, za který dala všechny peníze, co dostala loni na Vánoce, a sebe v příliš velkém overalu,

příliš malém tričku a s mou milovanou svítilnou *Lumos* z Harryho Pottera, která mi visí na krku jako špatný módní doplněk. Poslední dobou to dělám čím dál častěji a všímám si přitom, že Germ stárne, zatímco já jako bych zůstávala pořád stejná.

„Tak já to přepracuju," nadhodím a zavřu zápisník.

Germ diplomaticky sklopí oči, pokrčí rameny a pak se usměje. „Ale je to vážně chytré. Nic takového bych nevymyslela."

Přátelsky ťuknu kolenem do jejího kolena. Takhle si s Germ navzájem pomáháme: připomínáme si, v čem jsme dobré. Germ je například nejrychlejší běžkyně v Seaportu a umí nesmírně hlasitě říhat. Já jsem dost drobná a tichá, jsem tvrdohlavá a umím si obstojně vymýšlet.

Germ teď vyskočila jako tygr, je plná sportovní energie. „Musím už domů. Máma dělá tacos." Pocítím záchvěv závisti, protože u Germ doma se pořád něco děje, tropí tam hluk a dělají tacos. „Tak ahoj ve škole."

Když dorazí na příjezdovou cestu, naskočí na kolo a rychle odjíždí. Dívám se za ní, jsem smutná, že už jede, a přemýšlím o tom, co mi řekla, a o tom, jestli se rozhodnu něco v sobě změnit.

Uvnitř domu je šero. Když do něj vstoupím a rozrazím nehybný vzduch, ve světle pronikajícím dovnitř je vidět zvířený prach. Jdu do kuchyně a schovám sešit s novým příběhem do štěrbiny mezi lednicí a kuchyňskou linkou. Zamračím se a pak udělám večeři pro sebe i pro mámu: dva sendviče s arašídovým máslem a banánem, hrášek vařený v páře, protože člověk musí jíst nějakou zeleninu, a jako dezert plněné piškotové tyčinky Twinkies. Vylezu na židli, abych dosáhla na horní poličku nad linkou, vyhrábnu z ní čokoládovou omáčku a nakapu ji na Twinkies, pak zhltnu svoje jídlo – dezert samozřejmě jako první –, všechno ostatní položím na tác a vyběhnu s ním nahoru. Schody beru po dvou.

V podkrovní místnosti na konci třetího patra sedí pod zkoseným stropem máma u počítače a vypisuje cosi z nějaké tlusté příručky. Dlouhé černé vlasy má zastrčené za ušima. Její stůl je posetý samolepicími lístečky s připomínkami: *Práce. Jíst. Vzít si vitamíny*. Na ruku si napsala perem jediné slovo: *Rosie*.

„Večeře," oznámím jí a položím tác na kraj stolu. Ještě několik minut ťuká do klávesnice, než si vůbec všimne, že tam jsem. Má nudnou práci, která spočívá v tom, čemu se říká zadávání dat, a leze jí to na mozek. Většinou jde o přepisování různých věcí z knih do počítače. Posílá je pak svému šéfovi, který žije v New Yorku. Na rohu psacího stolu má nalepený lístek, kam si zapsala svou povinnou pracovní dobu a kontaktní údaje na šéfa; nikdy neskončí dřív ani později.

U jedné stěny má během práce zapnutý malý televizor, kde pořád běží zprávy. Právě teď dávají reportáž o ohrožených ledních medvědech, která by mi určitě zlomila srdce, a tak televizi vypnu; máma si toho ani nevšimne. Dívá se na mě tím zvláštním způsobem, ze kterého mám vždycky dojem, jako by si musela *zvykat na to, že tu jsem*.

Tiše, zasněně obrátí oči k oknu. „Je tam venku, plave a čeká na mě," pronese.

Také se zahledím na oceán. Je to pořád to samé.

„Kdo, mami?" Ale nečekám na odpověď, protože nikdy žádnou nedostanu. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že mluví o mém tátovi, rybáři, který se utopil na moři, než jsem se narodila. To bylo předtím, než jsem si uvědomila, že lidé, kteří zemřeli, už nedoplavou zpátky.

Načechrám jí postel, aby to měla příjemné a pohodlné. Mámin pokoj je vlastně dole, ale ona spí v podkroví, protože z téhle místnosti je nejlepší výhled na oceán. Takže jsem jí vymalovala tenhle a na poličku jsem vystavila fotky mého táty, které

jsem našla pod její postelí, jednu jejich společnou, jednu moji ze školy a diplom z lukostřelby (našla jsem ho v její skříni), který asi dostala na letním táboře, kam jezdila.

Nemám sice máminy výtvarné schopnosti, ale taky jsem jí namalovala spoustu věcí na zeď. Je tam něco, co jsem nazvala *Všechno důležité o Rosie* a co píšu a kreslím barevnými fixy. Už celé roky tam zaznamenávám události, které za důležité považuju: datum, kdy mi vypadl první zub, datum našeho školního výletu do zábavního parku Adventure Land, den, kdy jsem vyhrála cenu za nejlepší esej o knihovnách, den, kdy jsem vyhrála soutěž ve správném hláskování. Ozdobila jsem to všechno květinami a všude načmárala vykřičníky, aby to upoutalo její pozornost. Také jsem namalovala růstovou tabulku, do které zapisuju svou výšku (té ale přibývá jen velmi pomalu – jsem nejmenší ve třídě). Také jsem na zeď nakreslila rodokmen, i když jsme tam jen já, máma a táta. O zbytku rodiny nic nevím. Myslím, že vlastně žádnou nemáme.

Jenže i když to zní divně, pro ni to vůbec nic neznamená – ani moje významná data, ani náš rodokmen. Jako by nic z toho nebylo. A jako bych tu opravdu po většinu času nebyla ani já.

„Vyprávěj mi o dni, kdy jsem se narodila," říkávala jsem jí, než jsem to všechno pochopila.

Věděla jsem, *kdy* a *kde* jsem se narodila, ale chtěla jsem vědět, co máma *cítila*, když mě poprvé uviděla. Chtěla jsem slyšet, jak máma říká, že moje narození pro ni bylo něco takového, jako kdyby našla zlatý poklad a dostala darem nejkrásnější havajský ostrov (tohle totiž říká Germ její máma).

Ale nakonec jsem to vzdala. Protože ona se na mě vždycky jen dlouze zadívala a pak řekla něco jako: „Řekni mi, jak bych si mohla něco takového pamatovat." Trpce, podrážděně, jako kdybych se jí zeptala, kdo v roce 1976 vyhrál Světovou sérii.

Máma mě neobjímá. Nikdy není nadšená, když mě vidí po škole, ani smutná, když mě vidí odcházet na autobus. Neptá se mě, kde jsem byla, nepomáhá mi nakupovat, neříká mi, kdy mám jít spát. Nikdy v životě jsem ji neslyšela se smát. Vystudovala dějiny umění, ale nikdy nemluví o profesorech nebo o tom, co se naučila. Nikdy nevypráví, jak se zamilovala do mého táty nebo jestli ho vůbec milovala.

Někdy, když se mnou mluví, mám dojem, že chvíli váhá, než si vzpomene na mé jméno a vysloví je. Před třídní schůzkou nebo návštěvou pediatra se mě ptá, jak mi to jde ve škole a jak mi slouží zdraví, jako by se chtěla před zkouškou všechno rychle doučit. To je to jediné, co může dělat, aby se *o mně něco dověděla*.

Už dlouho vím, že moje máma se na mě nedívá tak, jak se většina matek dívá na své děti – jako na světlo, od kterého nechtějí odvrátit zrak. Sotva se na mě vůbec podívá.

Přesto ji miluju víc než kohokoli jiného na světě, asi proto, že je to jediná máma, kterou mám. Malovat jí na zeď je jeden z mnoha způsobů, jak se jí snažím projevit svou lásku, aby mi ji oplatila. Ty příběhy píšu nejspíš proto, abych sama sebe přesvědčila, že mohu něco změnit: hraju si na to, že je tady nějaké zlé kouzlo, nějaké divné zvíře a že lze utéct do bezpečí. Germ má asi pravdu, to nebude fungovat.

Vlastně si to bohužel myslím taky.

Vyjdu na chodbu. Rozsvítím svou svítilnu *Lumos*, protože jedna ze žárovek na lustru se přepálila, a jdu po starých vrzajících schodech do sklepa. Hodím tam špinavé prádlo a pak vyběhnu po dvou schodech nahoru, jelikož ze sklepa mám husí kůži.

Cestou přes kuchyň vytáhnu svůj sešit s příběhem z místa, kam jsem ho schovala.

Mám plán. A i když mě to v tu chvíli ani nenapadne, právě tím plánem teď všechno začíná.

KAPITOLA 2

Můj pokoj je fakt něco extra. Mám pocit, že jsem nikdy nepoznala bytost, která ho pro mě vytvořila. Kdysi dávno – předtím, než jsem se narodila – jej moje máma vymalovala krásnými zářivými barvami a na strop nakreslila duhu a strážné anděly. Kolem okna barvou napsala slova *Podívej, jak se jediná svíčka dokáže vzepřít temnotě a vymezit její hranice*, což je, jak jsem později zjistila, citát z *Deníku Anne Frankové*. Miluju člověka, který mi na zeď napsal tahle slova. Sním o té osobě, ale rozhodně ji neznám.

V průběhu let jsem na podobě svého pokoje zanechala mnoho stop i já sama. Především jsem jej zaplnila všemi knihami, které jsem ukradla z mámina pokoje: beletrií, historií, životopisy, knížkami o umění. Postavila jsem je na police, leží i tam, kde nemají co dělat, jsou poházené na mém nočním stolku. (Další věci, které jsem jí ukradla, jsou stříbrná píšťalka s vyrytou mušlí, pár hedvábných pantoflí a krabička od sirek z restaurace, kterou kdysi určitě navštívila.) Je tu ještě druhá postel a druhá sada přikrývek a polštářů, které máma uložila do skříně, jako by počítala s tím, že se tu objeví někdo další. Z téhle postele jsem si udělala pevnost pro všechny svoje staré plyšáky. Na stěně visí hlasitě tikající staré hodiny.

Na zeď kolem své postele jsem si nalepila spoustu vlastních samolepicích papírků. *Dobře se vyspi. Ať tě blechy nekoušou.*

A *Sladké sny, zlatíčko*. A na zrcadlo: *Dnes vypadáš větší, miláčku.* A taky *V těch křivých předních zubech je tvá osobitost, holčičko*. Snažím se sama sebe povzbuzovat větami, které by mi říkali normální máma nebo táta, protože kdybych si dovolila propadnout smutku kvůli tomu, že nemám normální mámu nebo tátu, propadla bych se do temnot a už nikdy se z nich nedostala ven.

Teď sedím na posteli s příběhem, který jsem četla Germ.

Otevřu skříň a vyndám hromádku dalších; je jich tam určitě sto nebo víc. Srdce se mi rozbuší. Vždycky mi připadalo, jako by tyhle příběhy vyplňovaly tu polovinu mého já, která mi chybí. (Nevím, jestli mi chybí kvůli tomu, jaká je máma, kvůli tomu, že nemám tátu, nebo kvůli něčemu jinému, ale prostě to tak je.) Psát příběhy byl pro mě vždycky způsob, jak přetavit své pocity do něčeho uspokojujícího, asi jako když se neplodná vyčerpaná země znovu změní v úrodnou. Z prádelníku vytáhnu i pero, které umí dobře psát, a čisté sešity.

Zamíchám je všechny dohromady. Pak je odnesu dolů k malému kovovému kontejneru na odpad, který stojí před kuchyní u terasy, a vysypu je tam. Vím, jak si poradit, když někde začne hořet, a vím i to, jak opravit ledničku, resetovat kotel a objednat si na počítači všechno, co potřebuju, i jak platit kreditní kartou – musela jsem se to naučit, protože už léta dělám všechno to, co nedělá máma.

Pro jistotu rozvinu a připravím zahradní hadici. Pak vezmu sirku, hodím ji do kontejneru a dívám se, jak papíry začínají hořet. Slova, která jsem tak dlouho hledala – o zraněných psech, kteří si najdou cestu domů, o skřítcích, co dávají nové plíce lidem, kterým se špatně dýchá, příběhy o záchraně navzdory všem předpokladům a o světlech, která se objeví uprostřed temnoty –, všechna ta slova se před mým zrakem proměňují v popel a odlétají se závanem větru od moře.

Mihotavé světlo ohně osvětluje stromy a hoří na potemnělém dvoře jako maják. Představuju si, jak to musí vypadat z vody: opravdu jako miniaturní maják na osamělém poloostrově, kde leží Seaport přimknutý k východnímu okraji Maine jako jeho opuštěná výspa. Nahoře nade mnou se nad dorůstajícím půlměsícem klene zatažená a těžká obloha.

Znovu myslím na to, jak zajímavé bylo naše *seznámení* s Germ. Když Germ poprvé přišla k nám do školky, lehla si na zem u dveří naší třídy a volala svou mámu. Všechny ostatní děti ji obcházely – nejspíš kvůli tomu, jak strašidelně kvílela. Věděla jsem, jaké to je, když vám někdo chybí, i když u mě se to týkalo osoby, kterou mám celý život vedle sebe. A tak jsem si sedla vedle té rozcuchané cizí holky, co měla děs v očích, rozpačitě jsem ji poplácala po zádech a vyprávěla jsem jí příběh, který jsem si vymyslela: o netopýrovi, který jedl staré ošklivé komáry a pak vykrkával hvězdičky. Než jsem dovyprávěla, Germ přestala plakat a já jsem získala kamarádku na celý život.

Oheň dohořel a já se vracím do přítomnosti. Zavírám víko a jdu spát.

Bolí mě, co jsem udělala. Ale Germ má pravdu: moje příběhy jsou jen pohádky, kterým už nevěřím – nevěřím tomu, že někdo vás může jen tak zachránit. Uvědomila jsem si, že jsem příliš stará na to, abych v něco takového doufala.

A navzdory bolesti, kterou v sobě cítím, se tak trochu dmu pýchou. Protože si myslím, že jsem pochopila tři hlavní věci o životě:

1. Pokud člověk, kterého milujete nejvíce na světě, neopětuje vaši lásku, nemá smysl v to stále doufat.
2. Pokud vás nikdo nemiluje (a pokud nikoho nezajímají lední medvědi ve zprávách), pak život postrádá to kouzlo, které od něj čekáte.